Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. Den 1ste Marts 1882. 31te Aargang.

En Fortælling af Benjamin Brown.

(Efter «Millennial Star».)

(Fortsat fra Side 135.)

Jeg lod mig ikke døbe strax, eftersom jeg haabede at have den Fornøielse at see min Kone ogsaa at underkaste sig den hellige Handling, saa at vi kunde indtræde i Kirken paa engang. Imidlertid vedblev jeg at søge Kundskab.

Jeg adspurgte Herren angaaende de Straffedomme, som de Sidste-Dages Hellige prædikede om, at de var nær forestaaende, og hvilede over denne Slægt, og jeg saa da et Syn, i hvilket jeg saa mange Scener, som beskrives af de gamle Profeter. Jeg saa Jordens Beboere i deres forskjellige Beskjeftigelser, at pløie, saa, fiske og sysle med Haandværk. Jeg saa dem under Plager og Lidelser, saa dem løfte deres Øine mod Himmelen, bande Gud og døe. Og jeg saa mange andre Ting, som er forudsagt af de gamle Profeter. Saaledes veed jeg, at Bibelen er sandfærdig saavelsom Mormons Bog og er et Vidne om dem begge.

Hele halvandet Aar udsatte jeg min Daab for at vente paa min Kone, som i Førstningen følte godt for Mormonismen, men var nu bleven en fast bestemt Fiende til Kirken.

Jeg gik til Westfield for at høre Mormonerne prædike. Dette var en lille By, hvor de Tolv holdt deres første Konference. Nysgjerrighed bragte mange dertil, saa at de havde store Forsamlinger, og paa den anden Dag blev jeg tilligemed fire Andre døbt af Ældste Mac Lellin, og blev konfirmeret samme Aften. Da jeg stod nede ved Aaen og havde taget mine Yderklæder af for at blive døbt, gjorde Satan det sidste Forsøg paa at hindre mig i at indgaa i Kirken. En Mand kom gaaende langs med Aaen og kom hen til mig og sagde: „Jeg ønsker at tale et Par Minuter med Dem førend De gaar i Vandet."

Jeg tænkte ganske enfoldigt, at det var en Ven eller et Medlem af Kirken,

som ønskede at give mig lidt Underretning om hvorledes jeg skulde bære mig ad i Vandet, og jeg fulgte ham; og da han havde faaet mig langt nok bort, sagde han: „Har De hørt Nyheden?" „Nei," svarede jeg, „hvad er det?" „Om Mormonerne," sagde han; „det er bleven opdaget, at det er altsammen Bedrageri, en Opdigtelse til at forføre Folk. Det er nu blevet opklaret. Om De vil vente lidt, vil De høre derom."

Først blev jeg ganske forstummet ved at høre paa ham, og jeg begyndte at ville gjøre Spørgsmaal, men strax ihukom jeg de Aabenbaringer jeg havde havt og sagde til ham, at han var et Djævelens Barn, og jeg gik ham forbi og gik ned til Vandet og blev døbt strax. Dette skete paa den 15 Mai 1835.

Min Kone, som havde passet at være nærværende, da jeg gik til Vandet, og truet med, at hun vilde ikke leve med mig, var for en lang Tid efter (maaske et og et halvt Aar) ganske forbitret paa Værket; men jeg vidste fra Herren, at hun vilde komme ind i Kirken, og det sagde jeg hende. Eftersom den Maade, hvorpaa hun tilsidst blev bragt ind, var meget besynderlig, saa vil jeg fortælle det.

Hun drømte nemlig en Nat, at en stor Mængde Besøgende var kommet til vort Hus, og at hun havde Aftensmad at berede for dem. Da hun gik hen til Spisekammeret for at faa det dertil Nødvendige, kunde hun ikke finde Andet end en lille Kartoffel, omtrent saa stor som en Rødkjelks Æg, liggende paa en Træbakke. Med dette ringe Forraad begyndte hun og paa en ubegribelig Maade forvandledes det til en brilliant Tilberedelse med Posteier, Buddinger osv.

Da hun var færdig dermed, stod hun stille og forundrede sig derover, og ikke kunde hun begribe, hvorledes alt dette var blevet til udaf den lille Kartoffel.

I dette Øieblik vaagnede jeg ved Lyden af disse Ord i mine Øren, som en Befaling at jeg skulde sige dem til min Kone. „Husker Du ikke, at Du har hørt, at Du skulde ikke foragte Fattigdommens Dag?" Hun vaagnede og blev meget alvorligt stemt; thi en af de største Aarsager, hvorfor hun havde saa meget imod, at jeg gik ind i Kirken, var den, at hun skammede sig ved at hendes Mand tilhørte et Samfund, som var saa fattigt og allesteds ilde omtalt, men nu gik hun og blev døbt og har hidtil været trofast.

Da jeg havde været i Kirken i tre Maaneder, blev jeg ordineret til Ældste af Jared Carter, og næste Dag reiste jeg og min Kone op til Kirtland for at besøge de Hellige der. Vi havde megen Glæde der; Lærdommens og Pagtens Bog blev da udgivet; og vi begav os paa Reisen hjemad. Da vi kom paa Søen, blev jeg angreben af en af den Slags Febre, som er saa almindelige der paa Søerne, og da jeg naaede hjem maatte jeg gaa tilsengs. Samme Dag kom to Ældste for at besøge mig, og da de fandt mig i en saadan Tilstand, lagde de deres Hænder paa mig, og medens deres Hænder endnu var paa mit Hoved, følte jeg Sygdommen forlade mit Legeme fra Maven af og opefter mod Brødrenes Hænder, og jeg var da fuldkommen vel.

Jeg gik ud samme Dag, malkede Koen og gik omkring og indbød mine Naboer til Forsamling. Dette var det første Tilfælde af Helbredelse, at jeg kjendte.

Paafølgende Vinter reiste jeg atter til Kirtland for at overvære Templets

Indvielse og deltage i den høitidelige Forsamling, som der holdtes.

Der skete det ligesom paa Pintsefestens Dag, at Guds Aand blev overflødigt udgydt. De Ældste talte i Tungemaal i hundredevis, men eftersom mange af dem var unge i Kirken og aldrig havde erfaret denne Gaves Tilkjendegivelse før, saa følte nogle af dem lidt bange." Desaarsag bad Profeten Joseph Smith til Gud om at holde Aanden tilbage. Han lærte dem da angaaende Tungemaalsgaven og Aandens Virkninger i Almindelighed. Det var en saare herlig Tid, som aldrig vil glemmes. Engle blev seet af Mange, og de første Begavelser modtoges.

Det var under denne Forsamling, at den af de Hellige saa meget yndede Lovsang blev given ved Inspiration, begyndende saaledes: «The Spirit of God like a fire is burning! The latter-day glory begins to come forth; The visions and blessings of old are returning, The angels are coming to visite the earth.»

De Hellige vil kunne see det Skjønne og det Hensigtsmæssige i denne Lovsang ved at læse Originalens 3die og 4de Vers, hvori vi paamindes om, at dette var en høitidelig Forsamling og at Fodtvætning og andre hellige Skikke, netop da blev udført. Det var ogsaa den samme Gang, at Profeten Elias lod sig tilsyne og overleverede Joseph Nøglerne til at vende Fædrenes Hjerter til Børnene førend Daaben for de Døde bliver indstiftet igjen.

Ved den Tid var de fleste Medlemmer af Pomphret Menighed, som jeg tilhørte, flyttet op til Kirtland, som var de Helliges første Samlingssted, og jeg var der uden Nogen til at raade eller veilede mig, men en Dag kom Herrens Ord til mig ved Aandens Kraft sigende: „Jeg har fjorten Faar i Portland, gaa og sank dem. Gaa derefter Syd paa, hvor jeg har end fire og tyve, og sank dem ogsaa."

Jeg begyndte da at prædike for første Gang, og til det Øiemed leiede jeg Skolehuset i Portland og bekjendtgjorde gjennem mine Venner, at jeg vilde prædike, og der samledes mellem 30 og 40 Mennesker.

Da den bestemte Tid kom, stod jeg op, og saasnart som mine Øine faldt paa de Forsamlede, kom den Drøm paa mit Sind, som jeg havde drømt fem Aar før, og som jeg havde aldeles glemt. Der var Værelset, som jeg havde seet, med de samme Folk og Børn, i samme Stilling, som jeg havde seet dem.

Det var da Sommer, og jeg holdt ved at prædike, indtil Vinteren kom. Jeg havde døbt nogle Faa, som mødte hos mig i Pomphret om Søndagen, og de andre Dage virkede jeg Syd paa. Jeg fandt just fjorten i Portland, der var villig til at adlyde Evangeliet, og paa ingen Maade kunde jeg faa flere. Jeg fik ogsaa de toogtyve Syd paa, men det tog mig 1½ Aar at naa Antallet.

Engang blev jeg opfordret til at lægge Hænder paa en Søster Crowell i Chautaugua County, N. Y., som led meget af en Kræftbyld. Hun selv og Andre tvivlede om, at hun vilde leve, men saa sendte hun Bud efter mig om at komme den Aften, dersom jeg ønskede at see hende levende. Dog kunde jeg ikke paa den Aften, hvorfor jeg bad Gud at skjenke hende god Nattero. Om Morgenen gik jeg hen til hende og fandt, at hun havde havt en roligere Nat end sædvanlig. Hendes Hoved, hvor Kræften var brudt ud, var et grueligt Syn, fuldt af Orm, som aad sig ind i Hovedskallen, hvoraf tre Stykker var kommen ud. Jeg

salvede hende med Olie og bad til Gud for hende, og var nødsaget til at forlade hende strax for at gaa og bjerge mit Hø.

Om Søndagen derpaa traf jeg hende i Forsamlingen. Hun tog sin Hue af og viste mig hendes Hoved, og det var fuldkommen lægt og Kjødet var saa sundt som nogensinde. Hun sagde, at inden en halv Time efter at jeg havde forladt hende, følte hun, at Smerten forlod hende, hvilken var saa gruelig, at hun lignede den ved tusinde Syle, som stak hende i Hjernen.

De Hellige i Portland, som mødte om Søndagen i mit Hus, var meget velsignet med Aandens Gaver. En Søndag Formiddag, da jeg holdt Bøn, kom Tungemaalsgaven over mig, men jeg kom til at tænke paa hvad Paulus siger, at det er bedst ikke at tale i Tungemaal uden der er Nogen, der kan udlægge det, og glemte, at der var en Søster tilstede, som kunde udlægge, og Aanden forlod mig. Strax talte en anden Broder, og Udlæggelsen var, „at Gud kjendte, at vi længdes efter at høre fra vore Brødre og Søstre i Missouri, og at dersom vi vilde ydmyge os for ham og bede derom, saa vilde han aabenbare os vort Hjertes Ønske."

Missouri var over tusinde Mile fra Portland. Vi bøiede os atter for Herren i ydmyg Bøn, og efter at vi havde reist os og taget Sæde igjen, udbrød den samme Broder syngende i Tungemaalsgaven i en lav sørgelig Tone, men tænk Dig vore Følelser, kjere Læser, da Udlæggelsen blev given og fandtes at være en 13 eller 14 Vers af Poesi om hvad der foregik i Missouri, sigende til os, at „vore Brødre laa blødende paa Jorden, og deres Kvinder og Børn græd over dem."

Vi havde saa ofte fundet lignende Meddelelser at være sandfærdige, og tvivlede derfor ikke denne Gang, men det var som om vi saa det gyselige Syn, og det fyldte os med Sorg.

Fjorten Dage derefter modtog vi et Brev fra Broder Green i Missouri, som, da han skrev, havde gjemt sig i Skoven. Brevet stadfæstede den os allerede ved Tungemaalsgaven givne Efterretning; det var nemlig det rædselsfulde Myrderi, som fandt Sted ved Hauns Mølle.

Da Ældste Hyde og Kimball kom til England paa deres første Mission der, blev det aabenbaret for os, at de stod ved et Vand omgiven af en stor Mængde Mennesker ifærd med at forrette Daab. Senere læste vi, at det virkelig var saaledes skeet; og disse Ting styrkede os i Troen og satte os istand til at udholde vore Prøvelser.

En af de Fjorten i Portland var en ung Mand ved Navn Jesse Crosby. Han havde tilligemed sin Broder og Svoger været beskjeftiget med at fælde Træer i en Skov. Træerne stod meget tæt, og det skete, idet et Træ faldt, at det brød en stor Gren af et andet Træ, og den blev hængende deroppe formedelst Kvistene.

Man seer ofte i Skovene afbrudte Grene at hænge i flere Maaneder, og i hele Aar, uden at falde ned. Denne var saa tyk som et Menneskes Laar, og hængte en tredive Alen oppe. Jesse Crosby gik neden under og arbeidede med bart Hoved. Pludseligt rørtes Træet af en Vind og Grenen faldt ned og traf ham oveni Hovedet og slog ham til Jorden. En Del af hans Hovedskal var knust og der var en Fordybning saa stor som det Halve af en Mands Haand. Hans Hals og Skuldre var ogsaa meget forslaaet; kort sagt, jeg saa aldrig værre i mit Liv.

Han blev bragt hjem, og hans Fader, som ikke var i Kirken, skaffede en

Læge, som erklærede, at der var ingen Redning med mindre at naar den brudte Del af Hovedskallen blev borttaget, det da skulde findes, at Hjernens Hud var hel, og da ved at dække det blottede Sted med en Sølvplade maaskee der kunde være Haab om hans Liv. Lægen begyndte at skjære, men blev stanset af Moderen, som satte sig derimod af alle Kræfter og sendte Bud efter mig.

Jeg var otte (eng.) Mil borte, og da jeg kom, havde han ikke talt og næsten ikke vist noget Tegn paa Liv. Værelset, hvor han laa, var opfyldt af Naboerne, hvoraf de Fleste var Fiender af os, og modtog mig med Spydigheder sigende: „Her kommer Mormonen, nu vil vi snart see, om han kan helbrede."

Af et Tegn, som jeg modtog paa Veien derhen, vidste jeg, at han vilde komme sig, og eftersom de omtalte Bemærkninger mindede mig om, at Saadanne ikke burde have det Privilegium at see en Aabenbarelse af Guds Kraft, saa fik jeg alle de Fremmede til at gaa ud førend jeg betjente ham i Herrens Navn. Han blev strax istand til at tale nogle Ord, hvorpaa han henfaldt i en rolig Søvn, og førend det blev Dag igjen var han langt bedre, og inden fire Dages Forløb gik han i Skoven og kjørte Tømmer. Hans Vunder var aldeles lægt. Han har siden som en Ældste været paa Mission til England, Nova Scotia, og andre Steder.

Paafølgende Foraar blev jeg Vidne til et andet meget mærkværdigt Tilfælde. Det blev tilkjendegivet ved Tungemaalsgaven, at en af os vilde blive forgivet af Kirkens Fiender og vilde meget nær dø, men om hun var trofast og sendte Bud efter de Ældste, saa skulde hun blive karsk.

Denne Forvarsel gaves to Gange og der var omtrent en Maaned imellem. Den sidste Gang blev der tilføiet, at den, som gav Udlæggelsen, vilde blive den Lidende, og Tanken derom tyngede hende saa, at hun blev aldeles afkræftet. Da hun kom til sine Kræfter igjen, gik hun hjem, og eftersom Veiret var varmt, saa drak hun af noget sødt Vand, som hun havde tillavet om Morgenen. Da hun havde drukket to Gange, følte hun en brændende Fornæmmelse i Munden, og hun erklærede strax, at hun havde faaet Gift, og begyndte at strække og anstrenge sig indtil hun blev blind.

Hendes Mand fik en Kvinde til at sidde hos hende, medens han skyndte sig tre Mil bort efter en af de Ældste og traf paa mig. Da vi kom ind, saa hun ud til at være død, og Ingen havde seet hende aande for en Time. Jeg bad Gud, at hun maatte leve, og da jeg betragtede hende nøie, saa jeg, at hun gav to Aandedrag, og havde jeg ikke seet dette, saa vilde jeg kommet til den Slutning, at hun var død, thi Konen, som vaagede hos hende, sagde strax, da vi kom ind, at hun var død og havde været det en Time. Jeg bad da for hende med mine Hænder paa hendes Hoved i Jesu Navn, at Gud vilde bevare hendes Liv. Saasnart jeg havde gjort dette, kunde hun tale sagte og forlange Vand, men hun var saa mat, at hun kunde ikke sidde opreist og drikke uden Hjelp. Min Svigersøn var gaaet efter Olie, og da han kom med Olien, gav vi hende i Herrens Navn noget indvendig, og strax reiste hun sig op uden Hjelp sigende: „Jeg er helbredet! Jeg er vel! men jeg er blind!" Jeg salvede da hendes Øine og sagde, at hun skulde see Dagens Lys; og strax fik hun sit Syn, og næste Dag begav hun sig med sin Mand paa Veien til Illinois.

Aarsagen hvorfor de reiste saa pludseligt, var den, at det var blevet hende

tilkjendegivet, strax efter hendes Helbredelse, at dersom de ikke uopholdeligt forlod den Plads, vilde de begge blive forgiftet; og de tøvede ikke til at blive advaret mere end een Gang. Jeg vil her bemærke, at dette var den samme Søster, som blev helbredet for Kræft.

Med Hensyn til at uddrive Djævle vil jeg fortælle om et Tilfælde, som indtraf i Pomphret.

Jeg og to andre Ældste blev forlangt at komme til en Søster, som var besat. Saasnart som vi traadte ind i Stuen, raabte hun til os: „Tag jer Sko af jer Fødder! Dette er hellig Jord — Profeten Elias er her!"

Jeg gik hen til hende og sagde: „Jeg er en Guds Tjener og adlyder ikke Djævelens Bud." Dette gjorde hende meget forbitret, thi Andre, som før havde været der, havde adlydt hendes Forlangende; og saasnart som vi tog os for at revse den onde Aand i Herrens Navn, reiste hun sig op paa sine Fødder tilsyneladende uden at bøie et Led i sit Legeme, og var saa stiv som en Jernstang. Heraf kunde vi bedømme, hvilken stor Magt hun var underkastet; og da vi saa, at vi ikke formaaede at uddrive den onde Aand, saa bøiede vi os i Bøn til Gud og bad ham at hjelpe os. Men da for den ud af hende med grum Vrede og greb en af Brødrene i begge Armene og knugede dem voldsomt. Den forlod derpaa ham og berørte begge Sider af mit Ansigt med en Fornemmelse, som havde det været med et Par Hænder, og forsøgte at trække mig omkuld, men den slap mig uden at jeg tabte min Ligevegt. Mit Ansigt var ømt i flere Dage, og den anden Broder havde Ondt i Armene i en hel Uge efter.

Efter at denne Søster var bleven befriet fra den onde Aand, adlød hun alt, hvad jeg bød hende at gjøre, hvorimod hun før var ganske uregjerlig. Dog lod det til, at hun var omgiven af en ond Indflydelse. Dette forundrede os, thi vi vidste jo, at Aanden var uddreven, men senere lærte vi, hvad Aarsagen var. Da blev det aabenbaret for os, at dersom vi sov, vilde Djævelen fare i en af os. Min Brodersøn Melvin Brown agtede ikke paa Advarslen og satte sig til at sove i en Lænestol, mens vi vaagede hos Søsteren. Saasnart han gjorde det, for Djævelen i ham, og han blev sort i Ansigtet og næsten kvalt. Han vaagnede strax og betydede os at lægge Hænder paa ham, thi tale kunde han ikke. Vi gjorde det, og den onde Aand forlod ham og han var vel igjen. Omtrent en Uge efter for den samme Aand i den Søster igjen og denne Gang bekjendte den sin Beskaffenhed. Vi spurgte om dens Navn og fik til Svar, at det var „Legion." Dette viste os, hvorledes det var, at denne Kvinde, efter at vi havde uddrevet den onde Aand af hende fremdeles var under en ond Indflydelse; thi der maa have været mange Aander. Den spottede ogsaa vort Præstedømme, men maatte dog underkaste sig det tilsidst sigende til os: „O! I har Præstedømmet, har I? Ja saa driv mig ud, byd mig at komme ud." Og den prøvede paa at svække vor Tro og saaledes at bringe os ud af Stand til at tugte den med Held. Da dette ikke lykkedes, prøvede den paa en anden Maade, nemlig ved at fare i mig. Jeg følte mig greben af en besynderlig Indflydelse, og naar jeg gjorde Kvinden noget Spørgsmaal, saa vidste jeg forud, hvad hun vilde svare mig; thi jeg var i Besiddelse af en lignende Aand. Dette brød vor Enigheds Kjede og svækkede os, følgelig bad jeg Brødrene at uddrive den onde Aand af mig, hvorefter vi i Forening truede den og fik den til at forlade Kvinden.

Før havde denne Søster været meget trofast, og var det ogsaa altid sidenefter, men hun havde givet Djævelen Adgang ved at nære en Aand, der var stridende mod Kirkens Orden og taget sig for at irettesætte de Ældste, og den gjorde Fordring paa sin Ret ifølge hendes Overtrædelse. Jeg var taknemlig for disse Leiligheder til at blive kjendt med disse Magter; thi det var til megen Bestyrkelse paa min Tro.

(Fortsættes.)

Tale af Præsident John Taylor,

holdt i Provo den 28de Aug. 1881.

(Efter «Deseret News.»)

Vi samles her og andre Steder i Skikkelse af en Konference for at ordne, styre og veilede Kirkens Anliggender, samt oplæse Rapporterne, saa at de Hellige kan forstaa den Stilling de indtager, og at vi ved vore Forbindelser med hverandre og igjennem de forskjellige Indberetninger saa vidt muligt maa blive kjendt med hvad Aand og Følelse, Ønsker og Motiver, der bor hos de Hellige i det ganske Zions Land.

Vi taler om mange Gjenstande, og mange Principer fremlægges til vor Opmærksomhed. De forskjellige Pligter og Ansvarligheder, som paahviler de præsiderende Autoriteter, bliver her hentydet til, saa vel som til Kirkens forskjellige Indretninger osv. Alt dette er godt, men det er ret, at vi skulde ransage og eftersee os selv, og naar det bliver vor Pligt, da ogsaa at eftersee hinanden, og derefter bede Gud at ransage os; thi det er ikke umuligt at vi kan have Begreber om os selv og vor Stilling, som Gud ikke vil erkjende; og naar dette er Tilfældet, naar den Høst da kommer, som vi har sunget om i Eftermiddag, da kunde det hændes, at nogle af os fandtes ikke at være „Hvede", fordi vi havde ikke i alle Dele været trofaste i at udføre vore forskjellige Pligter og Ansvarligheder. Det er ogsaa ganske rigtigt, at vi, som et oplyst og forstandigt Folk, som paastaar, at vi fremfor alle Andre er Guds Tjenere, at vi skulde handle med Alvor og Sandhed, og være istand til at gjennemskue vore egne Handlinger, saa vel som Andres og see, hvori os fattes Noget i at efterfølge den fordums Profets Exempel, som sagde: „Ransag mig, o Gud! og kjend mit Hjerte; prøv mig og kjend mine Tanker. Og see om der er nogen syndig Vei i mig og led mig paa en evig Vei."

Den Stilling vi indtager er visselig en meget besynderlig Stilling. Vi er indsamlet hertil fra Nationerne, og denne Indsamling er skeet ifølge visse af Jehovas Planer, Øiemed og Bestemmelser angaaende denne Verden, som vi lever i, angaaende de Folk, som har existeret før os, og henhørende til alle Mennesker enten levende eller døde. Og eftersom Gud dannede og indrettede denne Verden, og eftersom han siges at være alle de Aanders Fader, som har været, som er og som skal komme i Kjødet, og eftersom han har Glæde i Menneskets Velfærd, saa maatte det ogsaa være rigtigst

(Fortsættes paa Side 170.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Guds Værks Vært og Livskraft.

En af de mest slaaende Særegenheder ved Jesu Kristi Kirke, som er oprettet i vore Dage, er det, at den voxer og tiltager trods al Opposition, Had og Forfølgelse. Den har ikke alene fra sin tidligste ubetydelige Tilværelse været den iblandt alle Samfund, der har været allermest ilde omtalt og beløiet; og desforuden bliver de politiske Magters stærke Arm Aar efter Aar anraabt og opfordret af dens ivrige Fiender til at knuse og nedslaa Guds Folk. Den har nu i over 51 Aar udholdt en ondskabsfuld, skalkagtig Religionsfeide. Med den Hellige Skrift i Haanden og med den Hellig-Aands Bistand har dens Prædikanter imødekommet Opfordringer, og modstaaet og kuldkastet Kristenhedens „Goliather", som Tid efter anden er kommen for at „tilintetgjøre" dem. Efter hver Kamp har den vist sig med større Kraft og flere Medlemmer tillagt. Saavidt Argumenter angaar, med Henvisning til Bibelen, bliver det nu temmelig almindeligt indrømmet, at ikkun Lidet er vundet paa Sekternes Side ved at diskutere med de Sidste-Dages Hellige paa Bibelens Kampplads. De hæderløse Nederlag, som flere „kristne" Prædikanter paa denne Side Atlanterhavet, som har tænkt sig istand til at vove en Dyst med Ældste John Taylor, tilligemed deres uforskammede Benegtelse af deres egne Grundsætninger, idet een Læresætning af Nutidens Theologi efter en anden bukkede under for hans kraftige Logik, er tydeligt omtalt og optegnet paa Historiens Blade og vil blive kjendt af kommende Slægter. Ældste Gibsons Diskussion i hvilken hans Modstander blev strengt rystet, er ogsaa offentligt forelagt den læsende Verden. Derefter har vi de aabne Breve mellem Ældste Taylor og en Vice-Præsident i de Forenede Stater, hvilke er publiseret i de amerikanske Blade. Derefter kan vi henpege paa den vidtomtalte Diskussion om celestial Ægteskab, holdt i det store Tabernakel i Saltsøstad mellem Senats-Kapellan Newman og Ældste Orson Pratt, i hvilken en „ikke-mormonsk" Skribent paastaar, at Methodisternes Forkæmper blev „overvunden med to hebraiske Nodord", og reiste tilbage fuld af Vrede og Bitterhed, til sine skuffede Beundrere i Washington.

Altid har Gud givet os Seiren formedelst den Hellig-Aand, og det fordi at Evangeliet, som vi prædiker, er Sandheden fra Himmelen af. Det er derfor, at dets trofaste Herolder ikke kan beskæmmes og deres retfærdige Sag ikke kuldkastes. Dersom „Mormonismen", som man kalder den, havde været falsk, saa istedetfor at have en saa hurtig og tillige saa standhaftig en Vært, ikke alene i Tal og Arbeidsstyrke, men ogsaa i Oplysning, saa vilde det have forladt Tilværelsen for mange Aar siden, saafremt en falsk Religion kunde have været udsat for verdensalmindeligt Angreb og Opposition i den Grad, som Mormonismen har været og endnu er det. Havde Mormons Bog været et Bedrageri eller en Fabel, vilde den forlængst have tabt Agtelsen hos disse, som vedbliver at vidne om dens Ægthed.

Fordi Mormonismen er sand og ægte, har den indprentet en fast Overbevisning hos dem, som har antaget den, og deres Hjerte er mættet med den Hellig-Aand, som ogsaa vidner for dem med Vished, at de har annammet Guds uforgængelige Sandhed. Saalænge som de er ham tro, forbliver denne Gave hos dem, styrker dem under alle Gjenvordigheder og hjelper dem igjennem alle Livets Prøvelser. De veed forvist, at dette Værk er af Gud og kan ikke forstyrres. Det er derfor en Selvfølge, at jo mere de hades og forfølges, jo nærmere holder de sig til Evangeliets Grundsætninger og er paa Vagt og beflitter sig paa Trofasthed. Saaledes vil man kunne see, at Værkets egen Beskaffenhed er Aarsag til dets Livskraft. Det er ikke saa meget fra udvortes Omstændigheder som af indvortes Kraft, at det faar sin Næring og Styrke. Det er ikke dets timelige Omgivelser, men dets himmelske Principer, som gjør det kraftigt. Det er fordi det er sandfærdigt at det vorer, og fordi det er guddommeligt, at det trives. Et saadant Værk kan ikke omstødes ved Argument, ei heller væsentlig skades ved Forfølgelse. Disse, som tager Del deri og trofast holder dets retfærdige Love, vil seire tilsidst som et tappert Folk. De elsker Sandhed og vil gjerne gjøre Fremgang, de er Venner til de Fortrængte blandt alle Mennesker, og er et Samlingspunkt af en retfærdig Magt i Guds Haand til at stifte Fred paa hele Jorden. Hvorsomhelst deres Indflydelse naar hen, kan man trygt stole paa, at de vil forsvare Religionsfriheden, samt at de vil udraabe Fred og bringe Budskab om Alt, hvad som vil tjene Menneskeт til Opreisning. Og med Guds Bistand staar de Sidste-Dages Hellige færdig til at bevise disse Kjendsgjerninger ved deres Lærdomme, deres Levnet og deres Historie.

Notits. Det meddeles herved, at vi havde den Glæde at byde Bro. P. Sundwall velkommen tilbage fra hans Tur i Sverrig for at besøge hans Slægtninger, som modtog ham med Glæde. Han har nu igjen optaget sit Arbeide paa Kontoret.

Methodisternes Kæmpe-Theolog, Hans Høiærværdighed Doktor Newman, har forladt Methodisterne og er overgaaet til Congregationalisternes Samfund. (D. N.)

Vægtigt Barn. I Panquitch i Utah er en lille Jomfru Polly Reynolds, ikkun syv Aar og fem Maaneder gammel, som veier 125 ℔ engelsk (omtrent 112 ℔ dansk.) (D. N.)

Tale af Præsident John Taylor.

(Fortsat fra Side 167.)

for ham at begynde ethvert Foretagende, Alt hvad som kunde fremskynde Menneskenes Lykke. Og i Menneskeslægtens Saliggjørelses Udarbeidelse er disse Jehovas Bestemmelser, Planer og Øiemed bleven fuldkommengjort allerede for mange Generationer siden. Havde Gud ikke selv kjendt disse Ting, saa kunde han ikke have aabenbaret dem forud. Blandt andre Ting, som var forudbestemt, var den saakaldte Tidernes Fyldes Husholdning, i hvilken han vilde indsamle Alting til Eet, baade det, som er paa Jorden, og det, som er i Himmelen.

Vi har i de forskjellige Tidsaldre havt adskillige Husholdninger f. Ex. hvad vi kalder den adamske Husholdning, Noas, Abrahams, den mosaiske og de dermed forbundne Profeters, Jesu Kristi Husholdning, der han kom for at borttage Verdens Synd ved sin egen Opofrelse, og i og ved disse Husholdninger er visse Grundsætninger, Kræfter, Privilegier og Præstedømmer bleven udviklet. Men i Tidernes Fylde skulde en Samling, en Fuldbyrdelse af alle disse Husholdninger finde Sted blandt Menneskene. Var der Noget af Vigtighed henhørende til Adams eller Patriarkernes Husholdninger, saa vilde det blive aabenbaret i de sidste Dage. Var der Noget angaaende Enoch og hans Stad og Folkets Indsamling den Gang eller om Stadens Forvandling, saa vilde det blive aabenbaret i de sidste Dage. Var der Noget forbundet med Melchisedeks Præstedømme i alle dets Skikkelser, Kræfter, Privilegier og Velsignelser nogentid eller nogensteds paa Jorden, saa vilde det blive gjengivet i de sidste Dage. Var der Nogenting forbundet med Aarons Præstedømme, saa vilde ogsaa det blive udviklet i de sidste Tider. Var der Nogenting henhørende til Apostelembedet og Præsidentskabet, som var i Jesu Dage, eller dem, som var i dette Land, saa vilde ogsaa det blive udviklet i de sidste Tider; thi dette er Tidernes Fyldes Husholdning, indbefattende alle andre Tider, alle Principer, alle Kræfter, alle Tilkjendegivelser, alt Præstedømme og de dertil hørende Kræfter, som nogentid har været nogensteds. Thi dette, som ikke nogensinde siden Verdens Grundvold blev lagt er aabenbaret, men har været skjult for de Vise og Forstandige, det skal vorde aabenbaret for Umyndige og diende Børn i denne Tidernes Fyldes Husholdning.

Hvem skulde begynde dette store Værk? Det havde sin Oprindelse hos Faderen og blev understøttet af Jesus, den nye Pagts Midler, og det blev anerkjendt af alle Profeterne, Patriarkerne, Apostlerne og Guds Mænd, som bar Præstedømmet i forrige Tider. Og tilsidst, da alle Forberedelser var gjort og Alting var færdigt og Tiden var kommen, saa aabenbarede Faderen og Sønnen sig for Ynglingen Joseph Smith for at indlede det store Sidstedags-Værk. Han, som præsiderer over denne Jord, og som siges at være alle Tings Skaber, nemlig Faderen, pegede paa sin elskelige Søn sigende: „Denne er min Søn, den elskelige; hør ham.

Han kom ikke for selv at ordne og indrette alle Ting, men fremstillede sin enbaarne Søn, den, som skulde være, som han i Skriften benævnes, Apostelen, og vor Bekjendelses store Ypperstepræst, som skulde tage Præsidium i Styrelsen og Ordningen af Alt, henhørende til den store Husholdning, der var nær ved at skulde paabegyndes. Og denne Jesus, som havde været omtalt af alle Profeterne saalænge Verden har været, han,

som var Lammet, der var slagtet før Verdens Grundvold blev lagt, som var den evige Faders Søn, og som var Faderens Herligheds Afglans og hans Persons udtrykte Billede. Ham var det at der skulde tage Bestyrelsen af dette allerhøistvigtige Værk, til at ordne Alt henhørende til Menneskenes Velfærd og paabegynde Tidernes Fyldes Husholdning og til at virke tilsammen med de Præstedømmer, som har været, og med de Mænd, som holdt disse Præstedømmers Nøgler i forrige Tider til Menneskenes Frelse. Saaledes blev dette Værk begyndt. Alting var betænkt fra Begyndelsen af og beredet i Himmelen; og her ønsker jeg at nævne en Ting angaaende Guds Søn. Vi forstaar, at da det blev bestemt at tildanne Jorden, og Gud havde lagt sine Planer frem for det himmelske Raad, at han spurgte Lucifer, hvad han vilde gjøre; og Lucifer svarede: „Her er jeg, send mig; jeg vil være D i n Søn, og jeg vil frelse alle Mennesker, saa at ikke en Sjæl skal blive tabt; og jeg vil sikkerlig gjøre det; giv mig derfor Din Ære." Faderen vendte sig da til sin elskelige Søn og sagde: „Hvad vil Du gjøre, Du har hørt disse Ting saa vel som Lucifer." Sønnen svarede: „Fader, D i n Villie skee, og D i n være Æren." Satan, forstaar vi, gjorde Oprør mod Gud. Han ønskede at indføre Noget, der var stridende mod Guds Lov og mod Guds Raads Beslutning, saa meget som at sige: „O, Du veed ikke meget derom. Jeg vil gaa og frelse Alle; giv mig derfor Din Ære." Somme Folk iblandt os nutildags føler og siger sommetider, at de har Præstedømmet, og de tænker, de er stormægtige Personer; de tænker de veed bedre end nogen Anden, bedre end Biskoppen, bedre end de Tolv, bedre end Kirkens Præsidentskab; de er opblæst og fuld af deres forfængelige Indbildninger. De kunde ligesaa gjerne sige: „Lad mig have min egen Villie, saa kan I have den Ære at hjelpe mig at udføre den." Eller med andre Ord: „Jeg ønsker at fegte mod Gud og hans Præstedømme, og jeg ønsker at I skal give mig Magt og Indflydelse til at udføre det." De siger just ikke det i saa mange Ord; men saaledes mener de.

Vi forstaar, at Satan stod op imod Gud. Han kunde ikke have modstaaet en Lov, dersom den Lov ikke var given; han kunde ikke have bleven en Befaling ulydig, dersom Befalingen ikke var given. Og vi forstaar, at han søgte at fratage Menneskene deres fri Villie, og saaledes gjøre dem til arme, elendige Trælle; og saa at tage sin egen Vei med Hensyn til Menneskenes endelige Skjæbne. Men Gud vilde det ikke saaledes; og fordi Lucifer gjorde Oprør, kastede han ham ud af Himmelen, samt en Trediedel af Himmelens Hær tilligemed ham, paa Grund af deres Afvigelse fra Gud og hans Love, og fordi de søgte at forvende Guds Raads Beslutninger, og gjøre Vold paa disse Grundsætninger, som han havde indstiftet til Frelse og Saliggjørelse for den Verden, som da skulde blive og hvori vi nu lever.

Vidste de i Himmelen, at Mennesket vilde falde? Ja. Det bliver os tydeligt lært, at de vidste, at Mennesket skulde falde, og at Afvigelsen fra Loven vilde paaføre ham Dødsstraf, nemlig Legemets Død. Der blev ogsaa sørget for Menneskets Opreisning. Mennesket formaaede ikke at reise sig selv, og derfor lærer vi, at der behøvedes en Gud til at gjøre Forsoning; og Guds Søn stillede sig frem til dette Øiemeds Udførelse og blev antaget af sin Fader. Det var ligesom naar et Menneske har en Gjeld og er ikke i Stand til at betale den, og en Anden træder frem og siger:

Jeg vil gaa i Kaution for ham. Dersom da de, han er i Gjeld til, er villig til at antage Tilbudet, saa modtager de Forpligtelsen og Skyldneren er frelst af sin Nød. Saaledes tilbød Jesus sig. Mennesket kunde ikke have gjort det. Mennesket kunde gjøre Alt hvad det havde Evne til at gjøre. Men en af Guds evige Love var overtraadt, og der behøvedes et evigt og fuldkommen feilfrit Offer til at forsone derfor; og Jesus fremstillede sig som det Offer til at forsone for Verdens Synd; og det er derfor skrevet: Han var Lammet, som var slagtet, førend Verdens Grundvold blev lagt.

Nu, lad os gaa lidt videre med at forklare denne Anskuelse om Gjeld. Vi vil antage, at en Mand har givet en af ham undertegnet Tilstaaelse, at han er et vist Beløb skyldig, og lover at betale til en vis fastsat Tid, og for at holde sin Kredit god, lover han at betale Renter. Nu, da Jesus hengav sig selv til Sikkerhed for Menneskets Synd, og Gud antog hans Tilbud, hvad blev da gjort? Ofringen blev fremstillet som Forbillede paa Guds Søns Ofring, til at vise, at de fordums Gudstjenere anerkjendte dette Princip, som havde været til i Himmelen, og mange af dem forstod det med megen Klarhed. Vi finder, at Adam ofrede, og da han blev adspurgt af en Engel, hvad han gjorde det for, svarede han, at han vidste det ikke. Og da begyndte Engelen at forklare for ham, at denne Skik var et Forbillede paa den Enbaarnes Offer, han som skulde komme midt i Tiden og give sig hen som et Forsoningsoffer for Verdens Synd, og, sagde han, Du skal gjøre Alt i Sønnens Navn, og paakalde Faderen i hans Navn evindelig. Da Adam og Eva havde spist af den forbudne Frugt, naaede Guds Barmhjertighed dem, og de saa, som Eva sagde, at om der ingen Fald skete, vilde de ingen Afkom have, og at de vilde være udelukt fra mange Glæder og Velsignelser henhørende baade til dette Liv og til det tilkommende. Og derfor glædede Adam og Eva sig i deres Hjerte, fordi Gud havde draget Omsorg for deres Frelse, og nagtet de var falden, saa vilde de dog endog i dette Liv, formedelst Forsoningen, have Glæde, og længer hen i Tiden komme tilbage til deres Fader, og der glæde sig saare meget i Guds store Barmhjertighed og i den for dem af Guds Søn udviklede Igjenløsning.

Vi finder, at fra den Tid af begyndte Satan at virke og at bruge sin Indflydelse mod Gud, søgende at indføre Oprør paa Jorden, ligesom han havde gjort i Himmelen, og det lykkedes ham desværre altfor godt. Og da Kain og Abel ofrede, vilde Kain ikke have gjort det, dersom Djævelen ikke havde tilskyndet ham; men det er os fortalt, at Kain elskede Satan mere end Gud og afveg fra Guds Lov. Satan forlangte Kain til at ofre et Offer, hvilket han gjorde, og Gud forkastede det, men antog hans Broder Abels. Hvi gjorde Gud dette? Fordi han vidste, at Kain var afvegen fra ham, og at han var ikke oprigtig i sit Offer, ligesom vi sommetider er ikke ærlig i vort Offer og i vor Gudsdyrkelse, og han forkaster det. Satan kom atter og viskede til Kain: Ja, jeg kunde have sagt Dig forud, hvorledes det vilde gaa; Gud er en uretfærdig Herre; han samler der han ikke spredte; og høster der han ikke saaede. Han var uretfærdig mod mig i Himmelen, og derfor stod jeg op imod ham, og jeg raader Dig til at gjøre det samme. Og Kain adlød Satans Raad, og eftersom Djævelen var en Løgner fra Begyndelsen, saa forførte han Kain til at blive det samme, og

overtalte ham til at dræbe sin Broder. Her var de to Magter fremstillet i disse to Mænd, Guds Magt i Abel og Satans i Kain; og saaledes begyndte Striden og Oppositionen var indført; thi vi forstaar, at det var nødvendigt, at der skulde være en Opposition i Alting. Ydermere forstaar vi, at det var rigtigt for ham af hvem Alting er, og ved hvem Alting er, i at bringe mange Sønner til Herlighed, at gjøre deres Saliggjørelses Stifter fuldkommen igjennem Trængsel.

Nu, disse Ting spredtes og tog til. Det er nødvendigt og rigtigt, at der skulde være Godt og Ondt, Lys og Mørke, Synd og Retfærdighed, en ret og en vrang Grundsætning, paa det at Mennesket maatte have sin fri Villie til at annamme det Gode og forkaste det Onde; og at ved at annamme det Gode, som blev dem tilbudt ved Jesu Kristi Forsoning og Evangeliets Principer, som han indførte, og som var forkyndt længe førend han selv aabenbaredes paa Jorden, de derved maatte vorde frelst, salige og ophøiet til den evige Guddommelighed, tilbage der hvor deres Fader og Gud er; medens paa den anden Haand de Ulydige vilde komme til at lide under Følgerne af deres egne Gjerninger og Forsømmelser.

Denne Strid vedvarede; og som Menneskene formeredes saa formeredes Synd og Ugudelighed, indtil det blev besluttet, at de skulde ødelægges for at betages Leiligheden til at formeres. Hvorfor? Lad os gaa tilbage til den Tid, da Satan gjorde Oprør mod den Almægtige og forførte en Trediedel af Himmelens Hær. Vi forstaar, at der var rene Aander, der stod den Prøve og fik Løfte om at faa Legemer paa Jorden. Lad os forestille os, at vi var der, ventende paa at blive tilladt at paatage os Legemer, og at vi kunde see den Synd og Ugudelighed, der var paa Jorden, og at vi kunde see Profeterne lære Menneskene Retfærdighed og advare dem om tilkommende Straffedomme, om Vandfloden, der skulde overvælde dem, og om de Fængsler, der var beredt for de Ugudelige, og lad os saa forestille os, at vi siger: „Fader! Du seer Menneskene paa Jorden, at de er syndige og ugudelige, nedsunkne og fordervede! Ja. Er det da ret og retfærdigt, at vi, som ingen Uret har gjort, skal iføre os slige fordærvelige Legemer og deltage i de Indflydelser, som de er omgiven af?" „Nei," siger Faderen, „det er ikke rigtigt, „og jeg vil forhindre dem; jeg vil lade Vandet komme over dem og ødelægge dem, og jeg vil sætte disse onde og ulydige Aander i Fængsel," og han gjorde det.

Dette var en retfærdig Handling. Somme Folk, som vil have Navn af at være meget vise, tænker at Gud handlede uretfærdigt i at ødelægge saa mange af hans Skabninger, men de forstaar sig ikke noget derpaa, fordi de ikke begriber Guds Lov, ei heller kjender de hans Hensigter. Det var en ret og retfærdig Gjerning efter den evige Retfærdighed, som bor i den evige Faders Barm.

(Fortsættes.)

Naar Du glæder Dig over Andres Lykke, skaffer Du Dig selv Tilfredshed; naar Du lindre Andres Sorg, formilder Du, eller fordriver, Din egen.

Uddrag af et Brev,

fra Ældste A. Jenson til Præsident Fjeldsted.

„Eftersom De nok har læst om mit nye Foretagende tilligemed Broder Snows Anbefaling osv., saa vil jeg til yderligere Oplysning sige, at vi har sat Prisen paa „Morgenstjernen" saa lavt som muligt for Abonnenter i Skandinavien. „Morgenstjernen" vil udkomme maanedlig, men der vil blive fire Præmie-Ark paa 16 Sider hvert, der vil indeholde den almindelige Kirkehistorie, til at følge med Skriftets 12 Nummere gratis, et med hvert tredie Nummer. Subskriptionsprisen er 3 Kroner og 60 Øre eller 30 Øre pr Nummer i Forskud, og Agenterne faar hvert tiende Nummer frit.

Da vi udgav „Joseph Smiths Levnetsløb", havde vi omtrent 300 Abonnenter i Skandinavien. Eftersom dette vil indeholde Missionens Historie, vil det blive dobbelt saa interessant for de Hellige der; dog skulde det jo ikke paanødes dem, som var det en Pligt. For „J. S. Levnetsløb" var „Stjernens Kontor" vor Generalagentur og Opbevaringssted for vore Midler, men de forskjellige Konferencepræsidenter handlede ellers med os direkte."

Om Nogen ønsker at subskribere paa ovennævnte Maanedsskrift, kan de behage at indsende deres Navn og Betaling til deres respektive Konferencepræsidenter, som herved bedes at gjøre Forretning direkte med „Andrew Jenson, Salt Lake City. Deseret News Office."

Kapitler af Præsident Brigham Youngs Levnetsløb.

(Af E. W. Tullidge. — En Ikke-Mormon.)

(Fortsat fra Side 159.)

XV. Kapitel.

Mormonernes nationale Mission. — Deres israelitiske Eiendommelighed og Bestemmelse. — De forlader sig paa deres konstitutionelle Rettighed til at stifte en Stat i Unionen. — En Betragtning før Ufreden.

Saa ubehageligt, som det er, saa er det dog Sandhed, at de Forenede Staters Regjering har lidt Tab ved dets Tvist med Mormonismen. Der har ikke været noget Lignende siden gamle Israel opstod for at plage den hedenske Verden med at spaa om en tilkommende Storhed og en mere end almindelig Løbebane under guddommelig Veiledning. Hin israelitiske Nationalitet var isandhed en besynderlig Nationalitet. Det var ligefrem et Forbillede paa den mormonske Eiendommelighed; i Virkeligheden havde det intet Modbillede uden i Mormonfolkets Opkomst, Fremgang og Historie.

Israel var fra sin Fødsel af ulig alle andre Nationer. Han blev undfanget i en gammel Stormagts Skjød; en national Bestemmelse opvoxede med ham; en overflydende Velsignelse var paa hans

Hoved; altid var det den besynderlige Nation — et Rige indeni et Rige; dets Stormagt var hele Verden; dets Gud ulig alle andre Guder; dets Eiendommelighed lige saa overordentlig som kjendelig. Og nu her i vore Tider aabenbares et andet Israel — det mormonske Israel. Dette er ingen Hendelse, men Noget af Gud forudbestemt. Det nye Israel snylter sig ikke ind i Tilværelsen, selv i dets Uvidenhed; det er ikke uden Skikkelse, selv i dets Barndoms Simpelhed. Det gjør Paastand paa at have sin Beskikkelse fra Fødselen af; med Stolthed erklærer det nye Israel at have en national Mission til hele Verden, og især til hele Amerika. Gamle Israels Historie lader sig godt sammenligne med det nye Israels; Mormonerne gjør en hemmelighedsfuld Fordring paa at være af Abrahams Sæd, som er blandet i Folkeslagene for at opfylde Forsynets Bestemmelse.

Det er ikke mere end ret at sige om Mormonerne, at de er ikke blot Kirkestiftere, men Grundlæggere af en ny Stormagt, ikke en Sekt, men en Nation, med Tegn paa Forsynets Varetægt og en uundgaalig Bestemmelse. Saalænge de var i Missouri og i Illinois, blev deres Ønske at grundlægge en Stat negtet dem, men i Utah var det anderledes. Eftersom de havde Kræfter og Dulighed nok, saa har de konstitutionel Rettighed til der at oprette en Stat med de forskjellige til Selv-Regjering nødvendige Funktioner. Ei heller er hvad man kalder „Rige i Rige" nogen Afvigelse hos os, saalænge det har en republikansk Mening. Vor Republik er: Mange Riger indlemmet i een stor Konføderation, og det i saa vidtløftig Forstand, at det tillader baade Forflerelse og Delning af dens Lemmer.

Eftersom de saaledes er født i en nyskabt republikansk Stormagt, hvis Bestemmelse og Opvext kommer af dens Forhold i Menneskeslægten, saa tror Mormonerne, at det er nye Israels naturlige Privilegium at avle en af Statsfamilierne. At stifte en Stat er virkelig dets Privilegium, men det tror ogsaa, at det er dets Mission; og dog er dets Mission baseret paa Begrebet om en republikansk Føderation og ikke et uafhængigt Kongerige. Hvo, der har opfattet dets Theokrati anderledes, har sørgelig misforstaaet den. Det er hverken mere eller mindre end en Apostel for en republikansk Nationalitet, mangfoldig i sit Væsen og sin Beskaffenhed; eller i populære Ord, det er den ypperste Apostel for Statsrettigheder ved guddommelig Beskikkelse. Det nye Israel paastaar at have Missionen og er bleven begavet med Inspiration til at prædike sandt Demokratis Evangelium for Nationen saa vel som Evangeliet til Syndsforladelse, og det tror, at de Forenede Stater tilsidst vil behøve dets Tjeneste i begge Henseender.

(Fortsættes)

Søster Cannons Død. Ældste George Q. Cannons Hustru Elizabeth H. Cannon afgik ved Døden den 25de forrige Maaned, efter to Aars Sygelighed. Broder Cannon var i Washington, da hun 10 Dage før sin Død blev syg, og hans Pligter, som Folkets Repræsentant i Kongressen, forbød ham at forlade sin

Post og være hos hende i Dødstimen. Et smukt Tegn paa hendes heltemodige Karakteer blev givet i et Telegram, som hun sendte sin kjere Mand to Dage før hendes Død. Det læses saaledes:

„Forlad ikke Din Post. Gud kan opreise mig, om det er hans Villie, og bønhøre Dig der lige saa vel som om Du var her. Der gjøres Alt, hvad kan gjøres for mig."

Hun var nu 46 Aar gammel. Hun fulgte sin Mand paa hans Mission til Californien i 1855 snart efter deres Giftermaal; og atter til England i 1860 og tilbage i 1863. To af hendes Sønner, John Q. og Abram H. Cannon, er paa Mission, den ene i London og den anden i Tydskland. - (Mill. Star.)

Lovgivning og sund Fornuft. Der er et Rygte i Omløb, at Kongressen skal have antaget „Edmunds Bill," hvilket sigter til at tage Stemmeretten fra Majoriteten af Utahs Befolkning for deres Tros Skyld. Vi kan ikke sætte Lid til Rygtet førend vi hører mere derom. Vi er af den Formodning, uagtet „Ringens" Kjephesteridderes nedrige Anslag, at de vise Mænd, som giver Love for Nationen, har ikke ganske mistet deres Forstand, og heller ikke deres Høiagtelse for den saa hæderværdige Konstitution, som absolut forbyder saadan Lovgivning, som foreslaas i ovennævnte Bill. I al Fald, dersom Kongressen har behandlet denne Gjenstand, saa føler vi os forvisset om, at de har væsentlig omændret de Paragrafer, der hentyder til at berøve os Valgrettigheden, og til Jury-Qvalifikationen. Ikkedesmindre, skulde omtalte Bill paa nogen svigefuld Maade, ved List og Rænkesmederi blive gjort til Lov i sin noget nær originale Form, da vilde det vorde et tveægget Sværd, og hugge paa begge Sed, til Høire saa vel som til Venstre. Og under et lovformeligt Angreb mod deslige Forhold imellem Kjønnene, som deri fremhæves, vilde den ikke-mormonske Del af Folket lide lige saa stort om ikke større Tab ved dens foreskrevne Regler; medmindre det er Anslagets Ophavsmænds Hensigt at omgaa al lovmæssig Fremgangsmaade og lukke Øinene for Konstitutionens Forskrifter, for at indføre den spanske Inqvisitions Fremgangsmaade, og omgjøre Regjeringsmændene til maskerede Følgesvende. Men vi vil ikke tro, at Amerika er afveget saa langt fra de første Principer, at det er istand til at gjøre sig skyldigt i en saa skjændig Udskeielse i det allerfrieste Land paa Jorden."

(Mill. Star.)

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.